

РЕШЕНИЕ

№ 919

гр. Бургас, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ИВЕЛИНА Л. МАВРОДИЕВА**

при участието на секретаря **КИНА Н. КИРКОВА**
като разгледа докладваното от **ИВЕЛИНА Л. МАВРОДИЕВА** Гражданско дело № 20212120105619 по описа за 2021 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на **И. Б. Р** с ЕГН *****, постоянен адрес: ***, против „КОЗЛОДУЙ“ ООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от **Д. Г. Б.** или **М. Д. Г.**, с която се претендира осъждането му за заплащане на сумата от 150 000 лева - главница, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания от загубата на нейния баща **Б. Г. Р.**, настъпила поради смъртта му на *** г. от трудова злополука от *** г., при и по повод изпълнение на трудовите му задължения при ответното дружество, ведно със законната лихва за забава върху главницата от *** г. до окончателното □ изплащане. Моли се и за присъждане на направените по делото разноси.

Ищцата твърди, че бащата □ е работил към ответното дружество от края на 1996 г., като машинен монтьор, доколкото ѝ е известно. На *** г. получила обаждане, че е пострадал и е хоспитализиран, като за съжаление на *** г. починал. На въпросната дата изпълнявайки трудовите си задължения на строителен обект „***, к-с ***, производствена площадка на „***“ АД“, баща □ и неговия колега **Ф.К.**, извършвали топлинна обработка, след заваряване, на заварка FW068 на линия *** заварка FW032 на линия *** на ниво 9 от западната страна на тръбната естакада, където баща ѝ паднал

от ниво 9 около 13.30 часа заедно с бордови метален елемент - платно. К. незабавно информирал техническия директор, а последният се е обадил за линейка, като след прегледа пострадалият бил транспортиран до УМБАЛ- ***, все още в съзнание, където започнали незабавно лечението му. За съжаление пострадалият починал на *** г. около *** часа. Инцидентът бил признат за трудова злополука съгласно разпореждане на ТП на НОИ от 19.05.2021 г.

Ищцата излага също така, че е дъщеря на починалото лице, от втория му брак, като семейството живеело в гр. ***, на***. След завършване на средното си образование ищцата желала да продължи да учи, като била приета за студентка през 2020/2021 г., а преди това било подкрепяна от баща си и окуражавана, както финансово за уроци и обучение, така и емоционално. Връзката с баща ѝ била много силна, като на ден разговаряли по 2-3 пъти по телефона, като лични им срещи също били чести. Тя споделяла с него и в отношенията им царяла хармония, любов и доверие, скрепени от силната им емоционална връзка. Настъпилият инцидент и последвала от него загуба били голям и тежък удар за нея, като смъртта му ѝ причинила силно страдание, загуба на психичното равновесие и голяма болка, които ще я съпътстват до края на живота ѝ. В същото време били налице предпоставките за ангажиране отговорността на работодателя, поради което и търси заплащане на обезщетение в размер на 150 000 лева, който размер изцяло отговарял на принципа за справедливост.

Предявеният иск е с правно основание чл. 200, ал. 1, предл. последно от КТ.

В законоустановения срок е постъпил отговор на исковата молба от ответника. Със същият не се оспорва наличието на валидно трудово правоотношение с Б. Р., както и че ищцата е негова дъщеря. Оспорва се обаче отговорността на работодателя за настъпилия инцидент, като се твърди, че работникът умишлено, при условията на косвен умисъл е причинил увреждането си, тъй като сам и по своя инициатива решил да се качи на производствената площадка, без наличие на производствена необходимост от това негово действие и то не като заобиколи предпазния парапет, след което слезе по изграденото в съседство стълбище, и след това да се изкачи до мястото на термообработката по другото стълбище. Заявява се, че това е правилният път, по който работникът следва да мине, като е бил инструктиран за това и то само при наличие на производствена необходимост. Вместо това той прескочил монтирания на площадката парапет, в резултат на което стъпил на процесните платна, от които е паднал. Ето защо и следвало да бъде изключена отговорността на работодателя, поради наличието на предпоставките по чл. 201, ал. 1 от КТ. При условията на евентуалност се депозира и възражение по чл. 201, ал. 2 от КТ, доколкото пострадалия с поведението си допринесъл за настъпване на злополуката, като не е положил необходимата грижа и е свалил предпазния си колан и извършил описани по-горе действия. Твърди се поради

това, че е налице съпричиняване от 90 %. Наред с това се оспорва и претенцията по размер, като се сочи, че търсеното обезщетение не съответства на принципа за справедливост, доколкото ищцата и баща □ са живеели в отделни жилища повече от 5 години, като не били преживени от ищцата твърдените от нея болки и страдания, съобразно описания в исковата молба интензитет.

На следващо място се заявява, че дружеството притежава валидна застраховка „Трудова злополука“ за своите работници, сред които и Б. Р., с ЗАД „***“, от където би могла съобразно уговорките по нея да получи 42 000 лева, и с която сума съгласно чл. 200, ал. 4 от КТ следвало да бъде намалено обезщетението.

С горните мотиви се иска отхвърлянето на иска. Също се търси присъждане на направените по делото разноски.

Трето лице-помагач ЗАСТРАХОВАТЕЛНО ЕДНОЛИЧНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „***“ ЕАД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от всеки двама измежду Н. Д. Ч., И. И. Г., П. А. Ш., Т. И. И. и/или Н. Й. П., се присъединява изцяло към становището на ответника. Също депозира възражение за прекомерност на търсеното обезщетение за неимуществени вреди, което не било в съответствие с принципа за справедливост. Сочи също така, че е налице хипотезата на изключен застрахователен риск по процесната застраховка „Трудова злополука“, като излага подробно доводите си в тази връзка. С горните мотиви моля за отхвърлянето на иска.

Бургаският районен съд, след като взе предвид исковата молба и изложените в нея факти и обстоятелства, становището на насрещната страна и на трето лице - помагач, събраните по делото доказателства и след като съобрази закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото няма спор за съществуването между страните трудово правоотношение, като съгласно трудов договор от 12.11.1996 г. Б. Г. Р. е назначен на длъжността машинен монтьор. Съгласно служебна бележка от същата дата на лицето е проведен начален инструктаж за безопасност, хигиена на труда и противопожарна охрана. Представена и декларация от 11.11.1996 г., с която Р. е декларирал, че е запознат с длъжностната характеристика за длъжността машинен монтьор /лист 28/. Със заповед на работодателя от 14.09.2020 г. /лист 52/ е разпоредено Б. Р. да извършва термообработки на заварки с машина за термообработка, във връзка с което и е бил специално инструктиран на същата дата съгласно документа, удостоверяващ това /лист 53/. Наред с това пострадалият е участвал и в присъствена форма на извънредно обучение на 03.12.2020 г. по темата за работа на височина, съгласно разписан лист за това /лист 60/. Лицето притежава също така и разрешително за извършване на огневи работи на пожаро-взривоопасни обекти, като изрично е декларирал, че е запознат с условията на работа и минал инструктажа на 04.01.2019 г. /лист 71/, като има и нужния

наряд - разрешение за това /лист 72/, където изрично е посочено задължението за ползване на предпазен колан, закрепен за стабилна опора.

Не се спори също така, че *** г., по време на изпълнение на служебните задължения от страна на Б. Р., е настъпил описаният в исковата молба инцидент. Няма спор, че лицето е получило увреждания вследствие на това, като е бил лекуван в болница, след което на *** г. е починал. Така и от представената епикриза се установява, че е бил приет в Отделението по анестезиология и интензивно лечение към „УМБАЛ – ****“ АД на *** г. с диагноза „****“ – болен в тежко състояние, паднал от височина 10-11 метра, където е лекуван, но на *** г. в *** часа е починал.

Няма спор, че така настъпилото събитие е трудова злополука по смисъла на закона, което се потвърждава и от разпореждане № *** от 19.05.2021 г. на Териториално поделение на НОИ – ***.

Видно от представеното по делото удостоверение за наследници след смъртта си Б. Р. е оставил за свои законни наследници – съпруга си М. И. Р. и децата си Е. Б. Р. и И. Б. Р.

Твърденията на ищцата за преживените от нея болки и страдания, вследствие смъртта на баща ѝ и съществуващата между тях приживе силна емоционална връзка, отношения на обич и привързаност, се потвърждават от показанията на свидетелите Н. Г. и И. И.. С. Г. – живущ на съпругески начала с ищцата от седем месеца, потвърждава добрите отношения между И. и нейния баща, като излага, че като техен комшия е имал наблюдения над това, като И. редовно идвала да види баща си в ***. Те живели заедно в едно домакинство докато тя отишла да учи като студент. Според свидетелят тя много трудно е приела загубата на баща си, като все още преживявала нещата. Все още често вечер го сънувала, след което се събуждала и започвала да плаче. Страдала и за това, че той няма да може да види бъдещото им дете, а много би искал и се радвал на това. Споделя и че баща ѝ я е подкрепял във връзка с обучението, като много държал тя да учи, за което и помагал и финансово и морално. Дори след като забременяла мислила да преустанови ученето си, но променила това свое решение именно защото баща ѝ, който щял много да се гордее с това.

С. И. – първи братовчед на Б. Р., с когото живеят в общ двор, също сочи, че И. е живяла с баща си в едно домакинство в гр. ***, докато не е започнала обучението си в гр. ***. Отношенията между тях били много добри, той си я издържал, като ученичка, обичал я много и редовно се хвалил с нея. Много се уважали и разбирали, тя винаги го слушала, когато ѝ дава съвет. Висше образование била приета да учи едва след смъртта на баща си, като той много държал на това. Неговата загуба била много трудно приета от И., като тя редовно плачела за смъртта му. Редно посещавала и гроба му, като му поставила паметник. Сега И. и Н. живеели в дома в ***, като той ги виждал почти

всеки ден и тя винаги говорела за баща си.

Съдът кредитира показанията на горните свидетелите, независимо от близките им отношения с ищцата, тъй като именно в това си качество същите са могли да има непосредствени наблюдения върху нейното ежедневие и преживявания, в частност и възприятия относно това как ѝ се е отразила кончината на нейния баща.

От другите ангажирани по делото гласни доказателства се установява събитията около настъпването на процесния инцидент. Св. Ф.К. – работил в ответното дружество на длъжност „машинен монтьор“ до месец април 2021 г., след което напуснал поради случката с Б. Р., тъй като се уплашил от случилото се, излага, че е работил с него в един екип, като били заедно по време на инцидента на ***г. Било им възложено от М. Г., който е техен ръководител, да направят термообработка на трета зона, което изисквало някой от тях да се качи на производствената площадка. Първоначално се качили двамата с Б. по стълбището, на което имало предпазен парапет. След това свидетелят слязъл долу да пусне машината, като през това време Б. останал горе на производствената площадка, за да провери дали всичко е наред. Свидателят не може да си обясни как точно е паднал. Излага също така, че са се качили горе с предпазни колани, като отново потвърждава, че за него е необяснимо как Б. е пострадал и какво се е случило. И двамата били със сбруи /обезопасителни колани/, които по принцип имали въжета и куки. След като се качили до съответната височина - в случая до последния етаж, имало технологично изискване тези въжета и куки да бъдат закрепени на обозначените за това места, които им били показани. Дали в случая Б. е изпълнил това, свидетелят не може да каже, но когато били заедно горе и двамата били закачени. След като слязъл да пусне машината не може да каже какво е станало с Б.. Категоричен е че по отношение на сбруята били задължително инструктирани, че следва да я закрепят трайно на обозначените за това места. Тя се захващала за тялото по следния начин - минавала през бедрата, през корема с щипка и стигала до врата, нещо като гащеризон. Производствената площадка пък представлявала естакада, която била с близо 12 метра височина от земята - всичко било метално, с тръби и парапети, стълби и талпи, по които да се движат. Площадката била на три етажа, като те били на третия етаж. Подът на площадката бил от решетки - талпи, свързани една с друга. Дали талпите, от които е изградено скелето пък, са подвижни или са трайно закрепени, не му е известно, тъй като никога не бил стъпвал върху тях, тъй като си имали площадка на която да стъпват. Свидателят обаче бил ползвал само стълбището на площадката, като никога не бил стъпвал на въпросното скеле. Не знае дали стълбите са част от пода на естакадата, но той винаги е бил само на стълбите. Свидателят видял Б. в момента на падането и не може да каже дали е пропаднал или е изхвърчал извън производствената площадка. Потвърждава, че лично възприел как Б. пада с едно от платната, които били част от скелето, което било изградено в площадката, чиято цел била да подпомага достигането до тръбите и по-точно видял как талпата лети във въздуха заедно с Б.. Точно на това

място работили в този ден. Спомням си, че две от тръбите, които правили тогава, първата можела да се стигне директно от естакадата, а втората не, и там трябвало да се използва скелето. Не знае кой трябва да направи това скеле, но е категоричен, че не го правят те и си е било там. Не му е направило впечатление нещо да е разместено или неукрепено на тази площадка. Докато работили с Б. не са премествали платна, нито са видели някой друг да мести платна. Инцидентът станал след 12 часа на обяд, към 13 часа и нещо, на *** г. Сочи също така, че по принцип ежедневно им се провеждал инструктаж, като на въпросната дата също бил проведен такъв от Н., на който не знае фамилията. По принцип този ден никой не бил идвал да контролира тяхната работа. На тях им задавали задача и те си я вършили, като за този ден задача им била поставена от М. Г.. На обяд обядвали заедно с Б., който по принцип, по време на работа не е употребявал алкохол и в този ден също по време на обяда не е употребил алкохол. Докато обядвали Б. бил със сбруята. Когато видял тялото на падналия Б., нямало сбруя на него. По време на инструктажа им било казано, че не трябва да си свалят сбруята си, тъй като работа била на височина. Въпросната сбруя на Б. свидетелят лично видял два дни след инцидента, на третия етаж на естакадата. Непосредствено след инцидента не видял никъде сбруята. След инцидента, изтичал до Б., повдигнал главата му, понеже той не можел да диша и секунда след това той вдишал. Повикал някой от началниците да дойде, те повикали линейка. Полиция не си спомня да е идвала. Точно на мястото на инцидента този ден работата не продължила, но работата на обекта продължила. Свидетелят си тръгнал след инцидента. След два дни му възложили да премахне материалите, които използвали за термообработката, и тогава видял сбруята в близост до парапета на площадката. При повторния си разпит сочи, че е видял сбруята на Б. час, два след инцидента, окачена на площадката. Петворъждава и че цялата площадка по принцип била оградена с парапети.

Наред с това свидетелят излага, че познава ищцата от януари 2020 г. В момента нямал никакви отношения с нея, но преди това са били двойка. Прекратили отношенията си след около две-три седмици след смъртта на баща ѝ. В „КОЗЛОДУЙ“ ООД започнал работа със съдействието на Б., тъй като И. го била помолила ако има работа за него да му помогне. След смъртта на баща ѝ не бил до нея и нямал преки наблюдения за това как се е чувствала тя след този случай. По принцип знае, че И. е имала добри отношения с баща си, не са имали дразги, той е бил до нея и ѝ е помагал.

Като свидетел по делото е разпитан М.И. – също служител на ответното дружество, в която работи от 01.08.2020 г. на длъжността „технически ръководител“. Излага, че е много добре съм запознат с инцидента от *** г., като потвърждава, че Б. бил стар кадър на фирмата и от дълги години работил там. Процесният инцидент се случил след обедната почивка и храненето на 4-ти януари, който бил първият работен ден от новата година. Свидетелят бил постоянно на обекта – минал и видял Б. и Ф., които му казали, че са подготвили заварките и се разбрали да пускат машината и да

започват термообработката. Може би половин час след този разговор, настана суматоха, чули се виковете. Н. Г., който бил ръководител на обекта, го извикал и видели, че Б. е паднал на земята. Обектът представлявал производствената площадка, на която те изграждали нова инсталация, като на него работили много хора. На естакадата на кота девет метра към този момент работили само Б. и Ф. В деня на инцидента инструктажът се провел сутринта от колегата Г. Г.. Инструктажът включвал инструкции, свързани с работа на височина, предпазни колани, защитни очила, каски, обезопасяване при заваръчни дейности, при шмиргелене, и други такива дейности. Задачата на Б. Р. и на Ф.К. за този ден била поставена от свидетеля, който като технически ръководител, наглеждал всички каква работа вършат. След обедната почивка минал един път преди да стане инцидента, преди това също минавал покрай тях двамата няколко пъти. Видял, че са с колани и с каски. И двамата имали и сбруя, а според работниците Б. даже е обядвал със сбруята, без да си я маха. Сбруята по принцип била задължителна, независимо от това каква термообработка се извършва или се заварява. Няма значение и от изпълняваната длъжност - сбруята винаги била задължителна. Естествено имало и здрави основи на скелето, където да бъде захваната тази сбруя. Свидетелят лично се е качвал на височина 9-10 метра на това скеле, чиито под бил от метални плоскости и обграден изцяло с парапети. Подът бил плътно застлан с плоскости от перфорирана ламарина - стандартни елементи, които влизат един в друг и нямало как да не са здраво закрепени. Никой от обекта не е видял как е паднал Б. и какво точно се е случило. Когато паднал той не бил със сбруя, като свидетелят всъщност е човекът, който му оказал първа помощ. Категоричен е че след падането му на тялото му нямало сбруя и ръкавици. Нивото, от което той паднал, било с височина от 9 метра. Линейката дошла много бързо след около 5-10 минути и свидетелят тръгнал с него с линейката. Върнал се на обекта чак към 16-16 часа и нещо и тогава видял, че сбруята му е горе на площадката /естакадата на 9 метра/, оставена до въжетото, с което се вдигат материалите. Когато се качил на площадката след инцидента, не забелязал липсващи от нея елементи, нито пък преди това е забелязал никакви елементи в повече от необходимото. Долу, до тялото на Б., обаче имало две от тези платна, които паднали с него. Като се качил горе, не видял да липсват две платна от площадката. Горе на площадката нямало следи от кръв, нямало никаква нарушена цялост на площадката, всичко си изглеждало нормално. Няма идея как тези две талпи, които били до тялото на Б., откъде са дошли. Свидетелят сочи също така, че към онзи момент е съществувала производствена необходимост Б. и Ф. да се качат на ниво 9, тъй като трябвало да направят термообработка, която нямало как да се направи, ако те не са качат там. По принцип, достъпът бил по стълбите, като те са се качили по тях, тъй като нямало откъде другаде да се качат. Във връзка с процеса на термообработка и с възложената им задача свидетелят разяснява, че машината за термообработка се намирала на кота нула, а заварките, които се термообработвали, били на кота 9. В този

ред на мисли, според него, с оглед на тяхната задача, е било необходимо единият да е долу, а другият горе. След пускането на машината задачата им била да наблюдават как върви процесът на термообработка. Машината можело да я пусне всеки - нямало нищо сложно в това. Единият следвало да слезе долу да пусне машината, а другият да остане горе, за да провери дали всичко тръгва нормално. След това вече можело от време на време да се наглежда как върви процесът, като по принцип, машината показвала какво се случва и си имала някакви индикации. За конкретните заварки за деня изобщо не било необходимо да се слиза на скелето, според свидетелят, тъй като били достъпни от самата естакада. Свидетелят излага също така, че той не е видял в случая те да са били на скелето, а и нямало нужда да са били на него. Потвърждава обаче, че елементи, които били до тялото на Б., са като тези от скелето. Самата естакадата била стабилна конструкция от метални елементи от специален вид, а скелето било от метални сглобяеми елементи. Когато се качил горе след инцидента, видял, че сбруята била на естакадата, а не на скелето.

Свидетелят А. А., също изпълняващ длъжността „машинен монтьор“ към ответното дружество, разказва за провежданите сутрешни инструктажи. На *** г. инструктажът им бил проведен от Г. Г., който бил „охрана на труда“. Този ден видял Б. само веднъж – сутринта, след като минал целият инструктаж, около 8.30 часа. Б. работил на кота 9, а свидетелят на кота 11. Пътят, през който преминавал, за да качи да работи, минавал покрай Б.. Всъщност имало два входа и два изхода, за да се качи там, където работи, като въпросната сутрин се качил по левите стълби за обекта. Тогава видял Б., минавайки покрай него, в момент в който Б. слагал платна на две греди напречно. Платната били алуминиеви, по негово мнение с около 50 см. широчина и различна дължината - 1, 2 или 4 метра, с правоъгълна форма. Те били изпълнени по такъв начин, че могат лесно да се преместват. По принцип ги слагали, като ги закопчавали към други греди, които са трайно закрепени. Имали бригади, които специално правят скелетата, като когато се направело скеле, следвало да бъде извикана „охрана на труда“, която да го приеме и едва тогава се допускала работата върху него. На естакадата имало една площадка. Между площадката и естакадата имало разлика от около 2 метра. От горната площадка те се спускали два метра по-надолу до естакадата. На тези тръби, които се спускали надолу, Б. правил термообработка. Видял го как си намества платната. Може би той просто си бил нагласял скелето, за да стигне до нещо. Свидетелят минал и повече не го видял този ден. Когато минал покрай Б., видял, че бил със сбруя, като няма спомен дали е бил вързан със сбруята за някъде. За инцидента с него разбрал, чак когато бил паднал и били го взели с линейката, като лично той не го виждал повече. След инцидента спряли работата на този обект за целия ден.

Съдът кредитира и показанията на свидетелите, работещи към ответното дружество, като изходящи от лица, които са имали пряк достъп до мястото на настъпването на инцидента, и които са запознати с естеството и спецификата на

изпълнявана работа, с възможност за непосредствено наблюдение и възприятие върху събитието от *** г., както и поради съответствието им с останалия събран по делото доказателствен материал.

От заключението на вещото лице инж. Д.Л. по изпълнената съдебно-техническа експертиза, която съдът изцяло кредитира като изготвена от лице с нужните специални познания и необходимата компетентност, изпълнено след съответно запознаване с целия събран по делото доказателствен материал и съответното проследяване на 3D проекта за изграждането на този участък, където е работил пострадалия на *** г., допълнени с изявленията на експерта в съдебно заседание, се установява, че не е била налице производствена необходимост при изпълнение на заварки 31 и 32, които е следвало да бъдат изпълнени на този ден, да се ползва скелето. Експертът е категоричен, че каквото и действие да е предприел Б. Р., същото не е безопасно и свързано с производствена необходимост, тъй като за всички дейности и работи по провеждане на процесите на термиране на заварки е регламентирано спазването на основни правила за безопасност и здраве - да се работи само на указаното място, при работа да се работи с обезопасителна сбруя, закрепена към сигурна и стабилна опора, които пострадалият е пренебрегнал своеволно. Възложените за термиране за деня заварки FW031 и FW032 на линия *** били разположени в непосредствена близост до левия парапет на постоянната площадка на естакадата, изградена за обслужване на производственото на височина кота +9 м. Достъпът до тях е обезопасен, безпроблемен и лесен. Преходът до заварка FW068 на линия ***, за която експертът е констатирал, че е работена преди *** г., е осигурен по монтираната временна стълба с перила от постоянната площадка до висящото скеле и достъпът до нея е обезопасен. Освен това до заварка FW068 на линия FG-7201-008- можело да се достигне и по изграденото стълбище към постоянна (щатна) площадка, находящо се в края на монтираното висящо скеле. Висящото скеле, временната стълба и стълбището към постоянната площадка на естакадата били обезопасени с перила/парапети. Вещото лице се е запознала подробно със сбруята и сертификата за нея, като тя се състояла от колани, като на кръста има стабилен колан и други здрави колани, които обхващат бедрата и такива. в раменната област. И двете обезопасителни въжета били осъразмерени да издържат тегло над 150 кг., като в случай на инцидент, при който работникът увисне само на тях, би трябвало те да му спасят живота и да не падне. Експертът е категоричен, че ако Б. Р. е бил вързан с тези колани, дори е да не е стъпил където трябва, е нямало как да падне. При положение, че сбруята е била на тялото, но не е била закопчана със съответните колани за здрава основа, не е възможно при падането тя да се смъкне от тялото. Според нея сбруята не е била на тялото на Б. Р., като дори се виждала на снимковия материал след инцидента на един от кадрите. Експертът предполага, че пострадалият е бил на страничните платна до скелето, които са извън неговия обхват и съответно са извън естакадата. Сочи, че ако е бил на скелето или на естакадата и е бил вързан, няма как да падне.

От представената по делото документация, свързана с осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд, се установява, че лицата провеждащи инструктажи, са минали необходимото обучение, в това число на ежегодните такива през 2020 г. Провеждани са и предвидените начален и периодични инструктажи; определени са и длъжностни лица, които следва да извършват същите и да отговарят за това, в това число и лица, които да осигуряват функциите по осигуряване на безопасни условия на труд. Всички разпитаните по делото свидетели, които са работили на

процесната дата на обекта, са категорични, че на датата на инцидента е бил проведен задължителния инструктаж, като работниците освен това са изрично предупредени, че не следва да свалят сбруята и същата следва да бъде закрепена на указаните им за това места. По делото е представен и списък на лицата, присъствали на проведения ежедневен инструктаж на *** г., като под номер 32 фигурира и пострадалия, който лично се е разписал за участието си в инструктажа /лист 68/.

Списъкът на „Козлодуй“ ООД – Бургас за работните места, професиите и видове работа, за които се изисква използването на специално работно облекло и предпазни средства, съгласно Наредба № 3/19.04.20001 г. включва и длъжността „машинен монтьор“, за което се изисква шуба, обувки, елек, куртка и панталон или гащирезон, предпазна дихателна маска, каска, предпазни очила, ръкавици и предпазен колан – за защита от падане от височина.

Въз основа на така установените факти, релевантни за решаването на делото, съдът намира от правна страна следното:

За да бъде уважена претенцията по чл. 200 от КТ е необходимо да бъде установено съществуването на трудово правоотношение, настъпването на трудова злополука при или по време на работа, претърпени вреди и причинна връзка между вредите и злополуката.

С оглед изложените факти, съдът приема, че по делото е установено несъмнено, че пострадалият работник към момента на увреждането се е намирал в трудовоправни отношения с ответното дружество, като увреждането е причинено при изпълнение на трудовите му функции, злополуката е призната за трудова по надлежния ред, както и че в резултат на нея е настъпила смъртта му. Следователно, по делото са доказани предпоставките по чл. 200 от КТ за ангажиране на обективната и безвиновна отговорност на ответника – работодателя, който следва да възстанови вредите, понесени от смъртта на пострадалото лице, в резултат на настъпилата трудова злополука, които търпят неговите близки, в частност и дъщеря му И.Р.. В случая обезщетението за неимуществени вреди от смъртта на пострадал от трудова злополука следва да възмезди страданията, загубата на морална опора и подкрепа, понесени от неговата дъщеря, в случай, че тя е преживяла такива. По принцип ищцата, като дъщеря на починалото в резултат на трудовата злополука лице, е сред кръга от лицата по смисъла на ТР № 1/21.06.2018 г. по тълк. д. № 1/2016 г. на ОСНГТК на ВКС, които имат право да претендират обезщетение за претърпени неимуществени вреди от смъртта на близък и е измежду лицата, посочени в ППВС № 4/25.05.1961 г. и ППВС № 5/24.11.1969 г., а дали и в какъв размер да бъде обезщетението е въпрос на доказване на настъпили вреди. Съгласно разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. По въпроса за критериите при оценката на съда е формирана съдебна практика, обобщена с т. II от ППВС № 4/23.12.1968 г., според която понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни и обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението, като при причиняване на смърт от значение са възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и близкия, който търси обезщетение за неимуществени вреди. Тези вреди нямат парична оценка, поради което обезщетението за тях се определя по вътрешно убеждение от съда, който следва да прецени специфични обстоятелствата във всеки конкретен случай, за да определи размера на обезщетението – напр. възрастта на децата, емоционалната привързаност между

починалия и неговите низходящи и др. Целта на законовата разпоредба е да се репарират в относително пълен обем претърпените болки, страдания и неудобства, които с оглед характера си, са трудно оценими.

В случая в резултат на процесната трудова злополука е настъпила внезапната загуба на изключително близък на ищцата човек – нейния баща, с който се установи преживе същата е имала много близки отношения, като между тях е царяло разбирателство и обич, бащата е бил опора и подкрепа за своята дъщеря и се е гордеел с нея, като силно е желал да продължи образованието си, за което също ѝ е указвал не само морално, но и финансова подкрепа. Семейството е живяло непрекъснато в едно домакинство, докато ищцата е започнала да учи в гр. ***. След това тя не е прекъсвала връзката със своя баща, а напротив продължила е да поддържа отношения с него, като го е търсила съвет, подкрепа и опора, и те не са продължили общуването и съвместни преживявания, както се доказва, позитивни. Връзката между бащата и дъщерята в случая, съобразно ангажираните гласни доказателства, следва да бъде определена, като основана на обич, уважение, разбиране, взаимност и подкрепа. Следва също така да се отбележи, с оглед на възраженията на ответника в тази връзка, че за наличието на близка емоционална връзка между баща и дъщеря не е необходимо двамата непременно да живеят заедно, поради което макар и ищцата да се е установила да живее в гр. Бургас във връзка с обучението си, тя е продължавала да разчита на подкрепата на своя баща, който ѝ е помагал с каквото може, тя го е посещавала често и връзката между тях не е била прекъсвана. От доказателствата е установено, че смъртта му ѝ се е отразила много негативно, мъката от загубата му била голяма, продължавала и към момента, като ищцата често сънува баща си, след което плаче за него; не спира да посещава гроба му, където е изградила и надгробен паметник, което не само потвърждава съществуващите приживе обич и уважение между бащата и дъщеря му, но и действително болката и страданията, които тя преживява във връзка с внезапната му загуба, от невъзможността му да присъства за в бъдеще в нейния живот, да се радва на внучето си, на нейните успехи и да споделя живота си с тях.

С оглед изложеното, съдът намира, че за претърпените от ищцата болки и страдания, свързани със смъртта на родителя, която несъмнено е тежка загуба, настъпила в резултат на процесната трудова злополука, справедливият размер на обезщетението за тези вреди съобразно критериите по [чл. 52 ЗЗД](#) възлиза в размер на 150 000 лева.

Доводите, че искът следва да бъде отхвърлен, поради наличието на валидна застраховка „Трудова злополука“, не могат да бъдат споделени, при все че по делото не се твърди и установява да е заплащано застрахователно обезщетение по същата. Въпросът дължимо ли е такова лежи извън предмета на настоящия спор и не следва да бъде обсъждан. По принцип заплащането на обезщетение от страна на застрахователя в полза на ищцата би довело до намаляване на дължимото от работодателя обезщетение, в случай че размерът на определено от съда обезщетение надхвърля изплатеното от застрахователя такова. Както вече стана ясно обаче в случая липсва плащане от страна на застрахователя, при което и само наличието на тази застраховка не води до намаляване на дължимото от работодателя обезщетение, още по-малко пък се явява основание за освобождаването му от отговорност.

От страна на ответника е направено възражение за изключване отговорността на работодателя, тъй като пострадалият бил причинил умишлено увреждането, което съдът намира за неоснователно. За да обоснове извода за основателност на подобен

довод същият следва да бъде подкрепен с доказателства, които при условията на пълно и главно доказване да водят до извода, че починалото лице е действало умишлено, каквото доказване по делото не бе преведено и всъщност не се ангажираха никакви доказателства в този смисъл. В случая всъщност умисъл, дори и твърдения косвен такъв, предполага такова действие от страна на пострадалото лице, при което то да желае настъпването на своята смърт, респективно цели друг резултат и да се отнася безразлично към факта на смъртта си, който също предвижда. Подобни доказателства по делото не са ангажирани, при което така наведеното основание за изключване на отговорността на работодателя се явява неоснователно.

Доводите за липсата на производствена необходимост не се установиха по категоричен начин, като в крайна сметка, не се установи къде точно се е намирал работникът, в момента в който е паднал, за да се направи от там извода, че не е била налице производствена необходимост да бъде на това място. Свидетелят К. излага, че буквално минути преди инцидента, той е бил на производствената площадка, след което е паднал. Техническият ръководител е категоричен, че с оглед на възложената задача този ден някой от двамата – св. К. или пострадалия е следвало да бъде там, като не установил и нещо различно при периодичните си посещения около тях при проследяването на процеса на работа им. В тази връзка съдът не кредитира противните данни от заключението на вещото лице, тъй като от една страна за да се направи извода дали или не е била налице производствена необходимост, не са нужни специални знания, като техническият ръководител е категоричен, че такава е била налице. От друга страна вещото лице също не може да посочи къде точно се е намирал пострадалият преди да падне за да бъде обоснован този извод. Изказва предположение че е бил на страничните платна до скелето, които са извън естакадата, но това също не кореспондира на събраните гласни доказателства и показанията на свидетелят К., че пострадалият е бил на производствената площадка. Друг е и въпросът, че подобен извод отново не би бил основание да се приеме, че работникът е действал умишлено, което да доведе до изключване на отговорността на работодателя. Още повече, че и в самата декларация на работодателя за процесната трудова злополука, липсва подобно посочване, където като отклонение е посочено единствено работа на височина без предпазен колан, както и падане, след подхлъзване от височина 9 метра. Показанията на свидетеля А., също не променят горните изводи, още повече, че това което той разказва, че е видял се било случило сутринта към 08. 30 часа, а инцидентът е настъпил след 13. 00 часа.

Друго наведено възражение за съпричиняване в настъпването на вредоносния резултат от страна на починалото лице в хипотезата на груба небрежност, в резултат на която да е настъпила процесната злополука, съдът намира за основателно, поради следните съображения. Съгласно разпоредбата на чл. 201, ал. 2 от КТ отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е проявил груба небрежност. При направено възражение за съпричиняване от страна на работника, работодателят следва да докаже, че трудовата злополука е настъпила и поради проявена от работника груба небрежност при изпълнение на работата, т. е. при условията на пълно и главно доказване работодателят следва да установи не само, че работникът е допуснал нарушение на правилата на безопасност на труда, но че е извършвал работата при липса на елементарно старание и внимание и пренебрегване на основни технологични правила и правила за безопасност, което в случая се установява по несъмнен начин, при все че от всички събрани доказателства се установи, че пострадалият е свалил сам основното си предпазно

средство – сбруя, въпреки че е бил надлежно инструктиран, а и по принцип много добре запознат с обстоятелство, предвид дългогодишния си стаж във фирмата, че не само не следва да сваля същото, а и то следва да бъде закрепено по сигурен начин на указани за това места, съобразно провеждания ежедневен инструктаж, а и специалния такъв за работа на високо. Именно така проявена груба небрежност от страна на работника, изразяваща се в нарушаване на правилата за безопасност на труда, е довела до трудовата злополука и последвалия от нея фатален за работника край. В тази връзка вещото лице е категорично, че където и да се намирал работника, ако е бил със сбруя, е нямало да настъпи падането му, което в крайна сметка е станало причина за смъртта му. Не могат да бъдат споделени доводи на процесуалните представители на ищцата изнесени в писмени бележки по делото, са необезпасяване на работния участък, тъй като събраните по делото доказателства – писмени, а и изготвеното експертно заключение, категорично обосновават, че са били налице нужните обезопасявания, съобразно естеството на работата и технологичните изисквания, свързани с нея. По отношение на наведените доводи за липсата на някакви специални знаци или обезопасителни ленти, следва да се отбележи, че не се установява нормативна уредба да предвижда ленти, а и в случая е имало обезопасителни парапети. Ето и защо съдът намира, че определеното обезщетение следва да бъде намалено с 80 % предвид гореизложеното. При това се налага извода, че искът като основателен следва да бъде уважен за сумата от 30 000 лева и съответно да се отхвърли за горницата над уважения размер до пълния заявен такъв от 150 000 лева.

С оглед частичната основателност на иска до посочения по-горе размер, основателна е и акцесорната претенция за заплащане на законна лихва от датата на увреждането – *** г., с оглед разпоредбата на чл. 84, ал. 3 ЗЗД. В тази връзка следва да се отбележи, че съгласно съдебната практика, когато задължението произтича от непозволено увреждане, длъжникът се смята в забава и без покана, т. е. той дължи обезщетение от момента на настъпване на увреждането. Следователно лихвата като обезщетение при неизпълнение на вземане за неимуществени вреди, произтичащо от деликт, е дължима от момента на настъпване на правопораждащия вредите юридически факт – увреждането. Посочените правила намират субсидиарно приложение и при отговорността на работодателя за неимуществени вреди, причинени на работника/служителя вследствие на трудова злополука по силата на препращащата разпоредба на чл. 212 от КТ. Съгласно разпоредбата на чл. 212 КТ, за неуредените въпроси по имуществената отговорност на предприятието за причиняване на смърт или увреждане здравето на работник се прилага гражданският закон. По отношение на дължимото обезщетение за забава при изпълнение на задължението на работодателя по чл. 200 КТ за обезвреда на настъпили вреди от трудова злополука, приложим е принципа, изразен в чл. 84, ал. 3 ЗЗД, като работодател, дължащ обезщетение по чл. 200 КТ, изпада в забава от настъпване на увреждането, резултат от трудова злополука /в този смисъл решение № 221 от 16.03.2021 г. на ВКС по гр. д. № 3869/2019 г., IV г. о., ГК на ВКС/.

При този изход на спора и с оглед претенцията на ищеца за присъждане на направените по делото разноски следва да се осъди ответното дружество на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК във връзка чл. 38, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗАДв. да заплати на адвокат И. С. – БАК сумата от 980 лева, съобразно уважената част от иска.

Частично основателна се явява и претенцията на ответника за присъждане на направените по делото разноски на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК възлизащи на 6 880 лева, съобразно отхвърлената част от иска. В тази връзка съдът намира за основателно

депозирано възражение за прекомерност на изплатеното адвокатско възнаграждение 9 060 лева или 10 872 лева с ДСС. Минималното такова, определено по реда на чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза на 4 530 лева, като съдът приема, че справедливото такова, включено при определяне размера на разноските по делото, възлиза на 6700 лева или 8 040 лева с ДДС, предвид фактическата и правната сложност на делото.

Следва също така на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК да се осъди ответника да заплати по сметка на Бургаския районен съд държавна такса в размер на 1 200 лева, съобразно уважената част от иска.

Мотивиран от горното, Бургаският районен съд

РЕШИ:

Осъжда „КОЗЛОДУЙ“ ООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от Д. Г. Б. или М. Д. Г., да заплати на И. Б. Р с ЕГН *****, постоянен адрес: ***, сумата от 30 000 лв./тридесет хиляди лева/ - главница, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди - болки и страдания от загубата на нейния баща Б. Г. Р. с ЕГН *****, настъпила поради смъртта му на *** г. от трудова злополука от *** г., при и по повод изпълнение на трудовите му задължения при ответното дружество, ведно със законната лихва за забава върху главницата от 30 000 лева от *** г. до окончателното ☐ изплащане, като отхвърля иска за горницата над уважения размер от 30 000 лева до пълния заявен размер от 150 000 лева, ведно със законната лихва за забава върху отхвърлената част от *** г.

Осъжда „КОЗЛОДУЙ“ ООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от Д. Г. Б. или М. Д. Г., да заплати на адвокат И. С. – БАК сумата от 980 лв./деветстотин и осемдесет лева/.

Осъжда И. Б. Р с ЕГН *****, постоянен адрес: ***, да заплати на „КОЗЛОДУЙ“ ООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от Д. Г. Б. или М. Д. Г., сумата от 6 880 лв./шест хиляди осемстотин и осемдесет лева/ за направените разноски по делото.

Осъжда "КОЗЛОДУЙ" ООД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от Д. Г. Б. или М. Д. Г., да заплати по сметка на Бургаския районен съд държавна такса в размер на 1 200 лв./хиляда и двеста лева/.

Решението е постановено при участието на ЗАСТРАХОВАТЕЛНО ЕДНОЛИЧНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО „***“ ЕАД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от всеки двама измежду Н. Д. Ч., И. И. Г., П. А. Ш., Т. И. И. и/или Н. Й. П., като трето лице-помагач на страната ответника „КОЗЛОДУЙ“ ООД с ЕИК ***.

Решението може да се обжалва пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Районен съд – Бургас: (П)